

בש"פ 4477/16 - מתן טורג'מן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4477/16

כבוד השופט י' דנציגר
מתן טורג'מן

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז במ"ת
47162-04-16 שניתנה ביום 19.5.2016 על ידי כבוד
השופט ד' עטר

(9.6.2016)

ג' בסיון התשע"ו

תאריך הישיבה:

עו"ד שירן ברגמן
עו"ד שאול כהן

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

עובדות כתב האישום במקרה שלפני - המתארות ביצוען של עבירות אינוס ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, שנמצאו ראיות לכאורה להוכחתן - מבססות קיומה של מסוכנות מצד העורר. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של העורר, כמפורט ברישום הפלילי שהוגש לעיוני. עבר זה כולל - בין היתר - עבירות של בעילת קטינה מתחת לגיל 16 ומעשה מגונה בקטינה עד גיל 14 שבוצעו בשנת 2008 ושבגינם הורשע בשנת 2010. בנוסף, העורר הורשע בביצוען של עבירות נוספות שונות בסוף שנת 2014 (כליאת שוא, אימים ותקיפה סתם). העורר ריצה שתי תקופות מאסר בגין העבירות דנן, ולכל הפחות תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה אחד, בעת שביצע לכאורה את העבירות נשוא התיק שלפני.

בית המשפט המחוזי קבע כי קיימים מקרים - שמקרה זה נמנה עליהם - שבהם "חלופת מעצר לא תסכון" ו"אף אין טעם להורות על הגשת תסקיר מעצר שיבחן שאלה זו", תוך שהוא מפנה לפסיקה עדכנית של בית משפט זה.

העורר טוען כי לא ניתן לקבוע שבמקרה זה אי אפשר יהיה להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, בלי שאפשרות השחרור כנ"ל תיבחן על ידי שירות המבחן. בנוסף נטען, כי בית משפט זה קבע כי "עקרון

העל", הוא שחזקת החפות עומדת לנאשם כל עוד לא הופרכה בתום ההליך הפלילי בעניינו. כמו כן הוצגו נסיבות חייו המורכבות של העורר (שאף העביר לעיוני במהלך הדיון מכתב אישי שכתב).

המשיבה סבורה כי לא נפלה שגגה בקביעת בית המשפט קמא ואף הגישה את פסק דינו של בית משפט זה בערעורו של העורר על הרשעתו בעבירות משנת 2008 (ע"פ 5763/10), ממנו עולה כי נסיבותיו האישיות כבר נלקחו בחשבון ללא הועיל.

לאחר שמיעת טיעוני באי כוח הצדדים ועיון בפסיקה שהגישו לי, השתכנעתי שלא נפלה שגגה בקביעת בית המשפט המחוזי.

הערר נדחה איפוא. יובהר, אין בהחלטה זו לסגור את הדלת בפני העורר להגיש בקשה לעיון חוזר בבוא היום ובהשתנות הנסיבות.

ניתנה היום, ג' באייר התשע"ו (9.6.2016).

ש ו פ ט
